

DE ZWARTE KLOK

Paulus Hochgatterer

De zwarte klok

Uit het Duits vertaald
door Gerrit Bussink

Oorspronkelijke titel *Das Matratzenhaus*
© 2010 Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien
© 2020 Nederlandse vertaling Gerrit Bussink /
Uitgeverij Wereldbibliotheek
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Karin van der Meer
Foto auteur © Corn 2017
NUR 302
ISBN 978 90 284 2757 0
www.wereldbibliotheek.nl

Revenge, revenge! Timotheus cries,
See the Furies arise!
See the snakes that they rear,
How they hiss in their hair,
And the sparkles that flash from their eyes!

John Dryden

Hoe het geweest moet zijn

Het waait. De pelikanen schieten snaterend omhoog, alsof ze aan een elastiek zitten. Met hun vleugels schuin naar achteren gebogen duiken ze steil omlaag het water in. Als ze even later op een ander punt weer opduiken, steken ze hun snavel omhoog, ze schudden hun keelzak, laten de inhoud door hun keel glijden en maken zich op voor een nieuwe start. De zwerm van misschien tweehonderd dieren waaiert in de lucht ver uiteen zodat het lijkt of hij oplost, maar even later verdicht hij zich weer tot een donkere wolk. Zo gaat het honderden keren. Bij afluende wind vliegen de vogels geregeld boven het stuk strand tussen de laaddokken van de haven en de lange grijze hal van de railfabriek.

De vrouw houdt niet van de dieren. Ze maken lawaai en als je te dichtbij komt, stinken ze. Met een korte, draaiende beweging van haar schouder hangt ze de gele stoffen zak op haar rug goed en onder het lopen tilt ze het meisje dat de hele tijd naast haar heeft gelopen op haar linkerheup. Het meisje zit even stil en begint dan klokkend te lachen en met haar armen te zwaaien. Ze wijst naar een paar distelstruiken, waar een negendoderpaartje doorheen hipt, naar een houten schuurtje waarop gezichten zijn geschilderd en naar een oude man die op een plastic stoel zit te slapen. De vrouw zegt steeds weer een paar zinnen, halffluid en nogal indringend,

alsof ze korte, serieuze verhalen vertelt. Het meisje brabbelt ertussendoor. Het ene moment lijkt ze vol aandacht en dan opeens weer niet. Voordat de vrouw in gebogen houding het steile stuk helling naar de straat op loopt, slaat ze haar arm stevig om het lichaam van het kind, ze wijst met haar hoofd naar de lucht en zegt iets als ‘Nu moet je rustig zijn’. Het meisje slaat haar armen voor haar lichaam en legt haar hoofd tegen de borst van de vrouw.

De wind wervelt okergeel stof over de rijbaan. Iets verderop wijken de auto's uit naar rechts om een kudde geiten te passeren. Een met groentekratten beladen vrachtauto toetert hard. De geiten trekken zich er niets van aan. De man bij de dieren draagt een ooglapje. Op zijn schouder liggen twee lange bamboestokken.

Het meisje steekt haar hand omhoog en friemelt aan de blouse van de vrouw, die een eindje openstaat. De vrouw probeert het handje weg te schudden. Als het meisje niet van plan lijkt te stoppen, zet ze haar op de grond. Samen lopen ze een poosje achter de kudde aan en slaan dan een brede straat in met links en rechts grote wanden vol plakkatens. Het meisje wijst met uitgestoken arm naar een reclame voor mobieltjes, de vrouw zegt iets en lacht. Het meisje is verlegen, bukt zich, raapt de dop van een fles op en gooit hem weg. De vrouw kijkt het wegstuiterende oranje ding na. Vanuit haar ooghoek ziet ze hoe een dik pak wolken over de heuvels heen in de richting van de stad schuift. Ze pakt het meisje bij de hand en versnelt haar pas.

Vlak achter een rij pasgeverfde woonhuizen en na de inrit naar het transportbedrijf met hallen van golfplaten, komen ze op een rechthoekig pleintje voor een met vlaggen versierd gebouw. Op de onderste treden van de trap, die met een

ruime boog toegang geeft tot de ingang, zit een groepje mensen. Voor hen loopt een man weids gebarend heen en weer. Aan de zijkant, recht onder de trap, heeft hij naast elkaar drie grote rieten manden neergezet, een lange rechthoekige en twee ronde. Het meisje slaakt een vreugdekreet, maakt zich los van de vrouw en wil naar het groepje toe lopen. De vrouw grijpt het kind bij de schouder en houdt het tegen. Het meisje protesteert luidkeels en probeert zich aan de greep te onttrekken. Ze bedaart pas als de vrouw haar oppakt en naar de groep loopt. De man, klein, mager en met een uitzonderlijk groot hoofd, ziet het meisje en steekt een vinger omhoog. Het meisje probeert haar gezicht te verbergen tegen de hals van de vrouw; de vrouw spreekt haar sussend toe en wijst beurtelings naar de man en de drie manden. De man tilt het deksel van een van de ronde manden, steekt zijn hand in de mand en haalt een misschien dertig centimeter lange slang tevoorschijn. Hij pakt het beest met duim en wijsvinger vlak achter het kleine, driehoekige kopje en toont het aan de menigte. De slang is bleekgroen en heeft aan de zijkanten twee rijen stralend gele punten. De man loopt een paar treden van de trap op, legt zijn hoofd in zijn nek en schuift de slang langzaam in zijn rechterneusgat. De mensen beginnen te gillen, sommige durven niet meer te kijken. Als ten slotte alleen nog het puntje van de staart zichtbaar is, doet de man zijn mond open, steekt zijn linkerwijsvinger langs zijn zwartbruine tanden naar achteren en trekt de slang met een snelle beweging weer tevoorschijn. Hij maakt een buiging naar de joelende menigte.

Het meisje pakt opnieuw de rand van de openstaande blouse van de vrouw. Langzaam stopt ze de wijs-, middel- en ringvinger van haar andere hand steeds dieper in haar mond.

De vrouw kijkt over de daken van de stad in de verte en lijkt te willen weten hoe hard het waait. Ze kijkt pas weer naar het meisje als dat hevig begint te kokhalzen. Ze zegt niets en trekt de hand van het meisje uit de mond. Het duurt nog even voordat het zal gaan regenen, maar ze zijn bijna waar ze moeten zijn.

De man met het grote hoofd wenkt de vrouw en het meisje. Het meisje knijpt haar ogen dicht als de man tegen haar zegt dat ze in de rieten mand moet kijken. De vrouw glimlacht en zegt iets, misschien iets als 'Je hoeft niet bang te zijn'. De man buigt zich naar het meisje toe en fluistert iets in haar oor. Daarop steekt hij zijn hand in de zak van zijn jasje en drukt een klein rond ding in de hand van het meisje. Het meisje stopt het vlug in haar mond. De vrouw schudt haar hoofd, maar doet niets. Een snoepje, denkt ze wellicht.

Ze lopen – vlugger dan daarnet – eerst langs een rij platanen en daarna over een geitenpaadje naar een kleine hoogvlakte. De vrouw kijkt verschillende keren achterom. De wolken torenen hoog boven de stad. In het oosten steken de schoorstenen van de energiecentrale als reusachtige stompe zuilen in de lucht. De pelikanen zijn verdwenen. Het meisje loopt achter langs het pad met groeiende tamariskheesters en slaakt korte, hoge kreetjes. Als voor hen een vermiljoenkleurig huis met boogramen opduikt, komt het meisje naast de vrouw lopen en pakt haar hand.

De bediende die de deur opendoet, gaat de vrouw en het meisje door een spaarzaam gemeubileerde hal voor naar een glazen uitbouw met brede tuindeuren. Daar staan drie mensen, twee mannen in pak en een vrouw met een roze handtas, in een vreemde taal met elkaar te praten. Als ze de vrouw en het meisje zien, zwijgen ze. De ene man – hij is klein en dik –

komt naar hen toe en legt zijn hand op het hoofd van het meisje. Het meisje probeert onder de hand uit te komen. De andere man haalt een envelop uit de binnenzak van zijn jasje en geeft die aan de vrouw. Ze laat het meisje los, loopt naar een mozaïektafeltje met daarop een vaas en een paar glazen en maakt de envelop open. Ze telt het geld uit de envelop door er biljet na biljet een nieuw stapeltje van te maken, stopt het weer in de envelop en steekt die bij zich. Ze laat de gele zak van haar schouder glijden, blijft even met gespreide armen staan en loopt dan zonder nog een keer om te kijken met snelle pas het vertrek uit.

Het meisje blijft gewoon staan kijken. Op twee of drie meter bij haar vandaan ligt de zak op de grond. Niemand zegt iets.

Buiten loopt de vrouw door de wind. Misschien lacht ze. Misschien schreeuwt ze ook wel. De eerste druppels slaan zwaar in het stof.

Een

Ze staat in de deur, kijkt het lokaal in en weet dat ze het weer eens moeilijk zal krijgen. Dat gebeurt om de paar weken.

Langzaam zet ze haar tas neer. Het ligt niet aan mij, denkt ze, twee minuten geleden is de bel gegaan, de kinderen zijn heel druk en in het midden zit een ziek iemand op tafel iets over de hemel te vertellen. Het ligt echt niet aan mij.

Ze doet haar best rustig te blijven en laat haar ogen links langs de muur glijden: het bord, de kast met het knutselmateriaal; de bloeiende bomen, eenentwintig stuks, van elk kind eentje, sommige getekend, sommige uit een tijdschrift geknipt; de grote kaart van Oostenrijk met de rode haas die Lena er rechtsonder op heeft getekend; de voetafdrukken van Philipp op de muur, die van zijn linkervoet op een meter twintig hoogte; het verrijdbare bord met het schoolschrift – dat moest van de directrice; de ramen met daarin de daken van de stad en helemaal aan de rand van het rechterraam een piepklein stukje van het meer.

Bauer kijkt haar aan, lacht, zwaait naar haar en piekert er niet over om op te houden. Het lijkt goed met hem te gaan – dat is tenminste iets. Dan begint hij te zingen, heel abrupt en hard. Ze probeert erachter te komen wat het is. *On the*

water verstaat ze, verder niets. Julia en Sophie zingen met hem mee, ook heel hard.

Ze klapt in haar handen. ‘Ophouden!’ roept ze, ‘nu is het mijn beurt!’ ‘Hallo, Stella!’ zegt Bauer, ‘kom je helpen lesgeven?’ ‘Ik ben protestants,’ antwoordt ze, al is dat niet waar. ‘Je liegt!’ roept Bauer. ‘Mag ik nu alsjeblieft weer?’ vraagt ze.

‘Alleen als je me vertelt hoe God eruitziet.’

‘Een oude man met een witte baard.’

‘Heel goed. En wat heeft hij bij zich?’

‘Een boek en een bliksem.’

‘Fout! Een gitaar natuurlijk!’

Ze ziet een boze oude man voor zich die een gitaar stukslaat tegen een schoolbord en verbaast zich over zichzelf. Op dat moment trekt Manuel aan haar mouw. Hij laat haar een tekening zien. ‘We hebben God getekend,’ zegt hij trots. De grafomotorische zwakte van de jongen in aanmerking genomen, is vooral de gitaar goed gelukt – een rondje met parallelle zijwaartse strepen: één tot en met zes. Qua rekenen is er niets met hem aan de hand.

Bauer springt van de tafel, danst met wisselpasjes naar haar toe en drukt een zoen op haar wang. De kinderen lachen. ‘Mijn lievelingsjuf!’ roept hij. ‘Zo is het mooi geweest,’ zegt ze, ‘pak je nu alsjeblieft je spullen?!’

‘Bezit God volgens jou een wandelstok?’ Hij draait om haar heen en vraagt of God een onderhemd draagt of een leesbril, of hij vegetariër is, pijp rookt en meer een auto- of een motortype is. ‘Motor,’ zegt ze, ‘en hij heeft problemen met zijn lendenwervels.’ Bauer blijft staan en voordat hij zijn arm door de hare kan steken, zegt ze dat bij het laatste medische onderzoek van God er iets met zijn prostaat bleek te zijn en

dat bovendien zijn psychiater totaal ontevreden is met de manier waarop hij zijn medicatie neemt.

‘Je bent een gemene, feministische basisschoollerares,’ zegt Bauer, en ze is bang dat Manuel, die met open mond naast haar staat, nu gaat vragen wat dat is: feministisch en prostaat.

Terwijl Bauer zijn schoenen zoekt, dirigeert zij de kinderen naar hun plek. Hij vindt er maar één. Ze mist iemand. ‘Waar is Felix?’ vraagt ze. Bauer kijkt verward om zich heen. ‘Hij is naar huis gegaan,’ zegt Julia.

‘Voelde hij zich niet lekker?’

‘Jawel, hij zag er heel gezond uit.’

Ze probeert Bauer aan te kijken. ‘Felix is wat?! Naar huis gegaan?’

‘Wat wil je?’ zegt Bauer, ‘hij woont hier twee straten vandaan.’

Mijn klas, denkt ze, het is mijn klas, en met een vleugje verbazing registreert ze hoe ze haar eigendomsrechten claimt. Bovendien is in minder dan een seconde de grenzeloze consideratie met haar medemensen weggeslagen, die toch het zekere fundament van haar karakter vormt en zonder twijfel maakt dat ze meer dan wie ook voorbestemd is voor haar beroep.

‘Wat zeg je me nou! Je hebt hem naar huis laten gaan? Alleen?’

‘Dat doet hij wel vaker. Tot nu toe is hij elke keer na een kwartier teruggekomen. Hij is vrijgesteld.’

‘Hij is vrijgesteld?!’ Ze staat nu echt te schreeuwen. Dit past precies in het beeld dat ze van die beroepskatholieken heeft – leugenachtig, traag, en als het erop aankomt onverantwoordelijk tot op het bot. ‘Een zesjarig kind wordt vrijgesteld van de godsdienstlessen en meneer de pater heeft er

geen moeite mee hem alleen over straat te laten gaan. Tussendoor, gewoon zomaar!’ Bauer tuit zijn mond, trekt zijn hoofd tussen zijn schouders en pakt zijn jas van de haak. Ook de kinderen schrikken. Dit gaat echt te ver, denkt ze, dat overkomt me niet vaak. De dikke Leonhard met zijn rode haar komt naar haar toe. ‘Ik ga wel even kijken of hij misschien in slaap is gevallen,’ zegt hij. Ze pakt zijn hand en reageert niet. ‘Hoelang is hij al weg?’ vraagt ze. Bauer kijkt op zijn horloge. ‘Veertig minuten,’ zegt hij.

‘En dat is je niet opgevallen?’

‘Nee,’ zegt hij, ‘als ik in een bepaalde stemming ben, valt me wel meer niet op. Dat weet je.’

Ja, dat weet ik, denkt ze. Ze loopt naar links achter in het lokaal, waar Felix’ plek is. Als ze zich bukt om in het vakje van zijn tafel te kijken, merkt ze dat ze nog steeds de hand van Leonhard vasthoudt. ‘Hij heeft alles hier gelaten,’ zegt ze. ‘Zijn drinkfles heeft hij meegenomen,’ zegt Leonhard, ‘hij heeft een nieuwe zilveren drinkfles met een zwarte draak erop.’ Ze pakt een groot schrift met een rode kaft uit het vakje. Engels. *A hat. A cat. A bat.* Een vleermuis tekenen is moeilijk, heeft ze de kinderen verteld, moeilijker dan een kat. Ze strijkt met het topje van haar wijsvinger over de woorden en de tekeningen. Wat een afschuwelijke hoed, denkt ze, het lijkt wel een molshoop. Toch stelt het haar gerust dat ze een blik in dit schrift kan werpen. ‘Hij kan niet tekenen,’ zegt Leonhard, ‘de kinderen van de kleuterschool kunnen het beter.’

Bauer staat voor het bord, slungelig, bleek, met onrust in zijn benen. LDR, denkt ze, *long distance runner* – zo wordt hij door sommige mensen genoemd. De collega’s beweren dat hij iedere vrije minuut gaat rennen: om het meer, langs de

Ache, de bergen in, soms uren achtereen. Daarbij luistert hij dan volgens hen naar muziek. Nu neuriet hij. ‘Het lijkt je niets te doen,’ zegt ze. Langzaam schudt hij zijn hoofd. ‘Ik weet het,’ zegt ze, ‘sorry.’ Ze legt het schrift terug. Het vak rechts ernaast is leeg. Dat was van een meisje dat een paar weken na het begin van het schooljaar weer is uitgeschreven. In de eerste klas komt zoiets voor. Susi – een stil, mager meisje met een wilde, zwarte haardos en een ouderwetse naam. Felix was op haar gesteld. ‘En wat doen we nu?’ vraagt Bauer. Achter hem staat een zin op het bord: *Een haas heeft lange oren*. Ze heeft die zin ruim een uur geleden opgeschreven. ‘Jij blijft in elk geval hier en let op de klas. Ik ga Felix halen. Leonhard komt met me mee.’

Ze lopen vlug door de gang en de overblijfruimte en gaan de trap af naar de hoofdingang. Ze moet opletten dat ze niet struikelt. Ik ben bang, denkt ze. Buiten schijnt de zon. Dat is door de boogvormige bovenlichten goed te zien. Ze weet dat ze buiten op straat heel even verblind zal zijn en kan nu de lichte seringengeur al ruiken. Misschien komen ze Friederike tegen, die op dinsdag altijd twee uur later begint, misschien ook het tamme parelhoen van de schroothandelaar, die schuin aan de overkant zijn kantoor heeft.

Op het moment dat ze haar hand uitsteekt naar de klink van de deur, wordt die naar buiten toe opengetrokken. In de witte rechthoek van de deuropening staat een kleine, donkere gestalte. Leonhard is de eerste die iets zegt. ‘Waar was je zo lang?’

Twee

De zwarte Cayenne, die al anderhalve kilometer aan zijn bumper kleeft en nu voor de derde keer met zijn licht knippert, stuurt naar links en passeert eerst hem en daarna met onverminderde snelheid de lichtgroen geverfde krantenkiosk, waar ze altijd achter staan. Zelf ziet hij twintig seconden later een handbreedte boven een radarpistool het uitgesproken tevreden gezicht van een politieagent, en hij weet dat dit de bestuurder van de Porsche ongeveer driehonderd euro gaat kosten, misschien wel meer, eventueel zelfs een knieval op het politiebureau: Zonder rijbewijs kan ik mijn werk niet doen, inspecteur, dat zult u toch moeten begrijpen.

Raffael Horn reed met zijn Volvo de berg op, eerst door het dennenbosje, daarna over de uitgestrekte open vlakte, die in deze lente voor de ene helft bestond uit een koolzaadveld en voor de andere helft uit een weiland. Hij reed bewust langzaam, omdat zijn aanhanger in de scherpe bochten enorm slingerde en bij elke oneffenheid over het asfalt stuurde. Intussen zag hij als een korte film de scène nog een paar keer voor zich: Lissoni geeft gas, haalt in en wordt betrappt door de radar. Leedvermaak was een van de weinige dingen die het leven draaglijk maakten, dat was duidelijk. Je moest een beetje psychopatisch zijn of een goede

psychoanalyse achter de rug hebben om dat te kunnen toegeven zonder tegelijkertijd een slecht geweten te krijgen.

Lissoni was nu zes maanden hoofd van de chirurgie en had er vanaf het begin geen geheim van gemaakt dat hij niet van plan was om collega's die hun werk zonder boormachines, botzagen en transfusiepompen deden serieus te nemen. Horn was al vijf maanden en twee weken zijn vijand. Dat lag niet aan de Porsche. Lissoni piekerde er niet over om iemand van zijn afdeling naar de kinderbeschermingsgroep te sturen, had hij uit de hoogte te verstaan gegeven – als een kind dat mishandeld leek op de spoedeisende hulp kwam, dan werd er aangifte gedaan, basta, daar was al dat gepraat niet voor nodig, en het interesseerde hem niet wat tot nu toe gebruikelijk was. Lissoni was blond en zonnebankbruin; hij droeg witte Ralph Lauren-poloshirts en een dikke zegelring. Hij beantwoordde aan alle clichés.

Voor het huis was plaats. Horn moest een paar keer de koppeling intrappen om de auto in de achteruit te krijgen. Al een tijdje ging dat alleen nog op die manier. In de garage hadden ze schouderophalend gezegd: Twaalf jaar bergwegen, wat wilt u? Toch hield hij van zijn Volvo, en nadat hij Irene voor haar vijfenveertigste een kleine offroad Suzuki had gegeven, was het ook van haar kant voorbij met het gemopper. Hij manoeuvreerde de aanhanger naar de rand van de voortuin, stapte uit en maakte het afdekzeil los. De harsgeur van de gemalen boomschors sloeg hem tegemoet. Hij haalde diep adem. Als een mentholsnoepje. Het is lente, dacht hij, de lucht is fris en ik heb een tegenstander overwonnen.

Hij haalde een hark, een schep en de kruiwagen uit het schuurtje, raapte een paar afgebroken takjes van het gras en begon de schors af te laden. Hij verdeelde de schors onder de

rij aalbessen, onder de rododendrons, tussen de kamperfoelie, rozen en hortensia's. Ook de twee blauweregens, waar Irene zo van hield en hij helemaal niet, kregen wat schors. Ik word nog eens een echte tuinier, dacht hij, ik verword tot een plattelander. Ik schep boomschors in een kruiwagen en beleef daar plezier aan. Als iemand dat vijftien jaar geleden tegen me had gezegd, had ik hem voor gek verklaard. Hij dacht aan echte plattelandsmensen, aan Lisbeth Schalk bijvoorbeeld, en aan de bosjes weidebloemen die ze geregeld mee naar het werk bracht, soms roze, soms gele, soms een bonte mengeling. Raimund noemde haar een elfenprinses en om eerlijk te zijn bestonden er ergere benamingen voor een psychologe. 'Maar ik heb geen spitse oren,' zei ze, waarop Raimund: 'Jawel, die hebt u wel,' en ze voelde inderdaad controlerend aan haar oren. Lisbeth Schalk leek zo uit een heimatfilm gestapt. Haar testresultaten waren minder indrukwekkend dan haar bosjes bloemen, maar dat was een ander verhaal.

Horn stampte de boomschors aan rond de notenboom, die hij afgelopen herfst had geplant. Klaar. Hij had het warm. Hij stroopte de mouwen van zijn overhemd op. Hij had nog ongeveer een derde van de lading over. Hij koppelde de aanhanger los en duwde hem over het gazon naar de achterkant van het schuurtje. Het grootste deel van de schors kieperde hij van de aanhanger en voor het restant gebruikte hij de schep. Hij maakte er een keurige hoop van. Irene zou het maar niets vinden. Een tuin met een hoop schors was geen perfecte tuin.

'Je krijgt nog blaren in je handen.' Tobias leunde tegen de hoek van het schuurtje en grijnsde laatdunkend. 'Een risico waaraan jij je de afgelopen jaren niet hebt blootgesteld,' antwoordde Horn, 'waar kom je trouwens vandaan?'

'Ik zit op school, als ik je daaraan mag herinneren.'

Horn smeed de schep op de aanhanger. ‘Help me even,’ zei hij. Samen duwden ze de aanhanger de garage in. Tobias zuchtte een paar keer demonstratief. Aan vaders van opgroeiende zonen zou een zeker tuchtrecht moeten worden toegestaan, dacht Horn – zo nu en dan een tik met een wilgentakje, dat zou iets zijn. Hij sloot de deur van de garage. Een grote parelmoervlinder fladderde hun kant op en streek een seconde neer op Tobias’ borst. ‘Een parelmoervlinder,’ zei Horn. Tobias haalde zijn schouders op. Volgens mij heb ik iets over het hoofd gezien, dacht Horn, terwijl ze over het grind naar het huis liepen. Wat dat was, wilde hem niet te binnen schieten.

‘Heb je honger?’

Tobias schudde zijn hoofd.

‘Ben je ziek?’

‘Alleen maar omdat ik geen honger heb? Er komt een einde aan de periode dat je altijd maar honger hebt. Zoals aan alles in het leven.’

Horn keek wat er nog in de broodlade zat. Twee harde broodjes en een pakje toastbrood met aan de ene kant kleine blauwgrijze schimmelstippen. ‘Het is maar beter ook dat je geen honger hebt,’ zei hij. ‘Dat dacht ik al,’ zei Tobias.

‘Wat dacht je al?’

‘Dat ik in dit huis niet fatsoenlijk te eten krijg.’

‘Verdwij!’ zei Horn.

‘En nou word ik ook nog weggestuurd.’

‘Verdwij!’

Horn vulde het waterreservoir van de espressomachine en deed er een pad in. Hij hoorde Tobias wegsloffen. Hij werkt op mijn zenuwen, dacht Horn, en ik wil niets van hem horen, niets over Frans of Latijn of natuurkunde. Ik vraag er opzet-